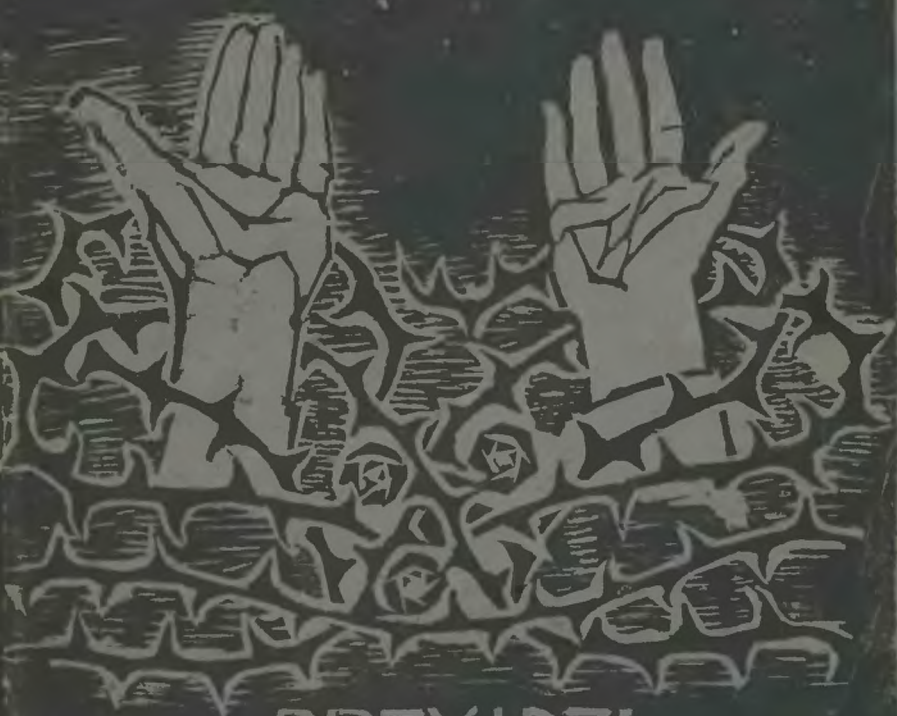

EMIL ZEGADŁOWICZ

, PRZYJDZ'
KRÓLESTWO TWOJE

My dearest

Wm. L. G.
Simpson
1937

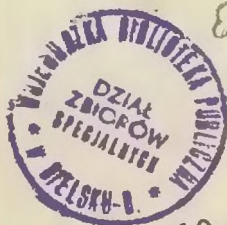

F.2.

PRZYJDŹ
KRÓLESTWO
TWOJE

MCMXXIV

Amc.V. 1122/78

099.5

MS

10 001

MS

99.5

"Zagoda"

150440

82.1.2.

POCZYNA SIĘ CHORAŁ:

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

1 u tysiąclecia bram
które przejść trzeba
wysiłkiem twardym —
duchem sięgnąć tam
gdzie jasny błękit nieba
w czerń się skrywa —
— wieczności! — przestrzeni! — bezkresie! —
— zarywa się krzyk
w otchłaniach milczenia
gaśnie —
— opadają ręce
przed tą mordęgą nad siły,
a serce w udręczeniu i męce
ślepe i głuche
kołace się w pięści
i nic nie wie —
nic nie wie —
czy tak uczynić czy inaczej —
napróžno!
— w mroku rozpaczy
przepadł wszelki ślad promienia —
w bezdeń otchłannej nocy
zapadły jaśnie
jako gołębie zabite —
— zarywa się krzyk
w otchłaniach milczenia
gaśnie —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

2 — w stuleciu nędzy nadmiernie zgrzybiałem
w nierozsupłanej przeciwieństwa matni —
stradałem wszystko —
z ochotą stradałem
w tej poniewierce ostatniej
u tysiąclecia bram —
by zyskać to jedno
wyczekiwaniem lat umiłowane:
Z BOGIEM SAM NA SAM —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

3

— dzwieczna miedź — ziemia —
a ołów na niebie —

— wiew lodowaty
raniący do krwi — —
— patrzę za siebie:
ruiny i zgliszcza
i gruzy wiar — —
— patrzę przed siebie:
nad ziemi obrębem
króluje szal
i zło i gniew,
a śmierć dziewostębem —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

4

— przeto — u tysiąclecia bram
nie pora na śpiew
na pieśń —
— nie pora —
— na rękach krew
— na sercach pleśń
jak na głazie
co z szczytów padł i wrósł
w przepaści piarg i gruz —
— — zda się napróżno
przez mękę i znoje
zsiniałe wargi
wołają jak dzwony spiżowe
huczące w głuszy strasznej niebywalej:
PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

5 — z trudem nadludzkim wydźwiga się duch
z pod trupów
z pod zgłiszcz
z pod gruzów
z pod gnijących ciał —
— zamiera słuch na jego krzyk —
—, człowiek krew zbiera bo krew siał
o każdej wiosnie
przez tyle wieków, wieków, wieków —
przeto rośnie ten krzew
od ziemi do nieba
do gwiazd
do gwiazd
jak purpurowa skonem słońca zorza
zastygła w nagłym wychłuscie szkarłatu
jak wtedy — gdy to zamarłe dziś serce człowiecze
zawtórowało wstającemu światu —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

6

— u tysiąclecia bram
przed tym progiem
który z miłością na rękach
jak z niemowlęciem zbudzonem
przejsć jeno można —
tam
sam na sam
z BOGIEM
rozmawiam —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

7 — przynoszę to umęczenie
człowiecze

i złość i strach i ból —
a za mną złowrogie cienie
i tęsknota się wlecze
o kulach,   •
jęk pobożowisk i pól
krwią zerdzewiałych —
tych pól co wszakże pszenicą
złocić się miały —
na których sad biały
zakwitnąć miał wiosną —
zrumienić się — latem dojrzały —
jesienią spłonąć radosną —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

8 — nad moje siły ten trud
i ofiara —
nad moje siły —
— królestwa bożego głód
zmógł mnie do cna —
— każda krwi kropla wołała: o przyjdź!
każdy puls serca bił jak dzwon: o przyjdź!
każda myśl, słowo błagało: o przyjdź!
męka i radość modliły się: przyjdź!
a dziś —?—
— wlokę ten skowyt istnienia —
brzemień zwątpienia —
choas śmiertelny —
wlokę — tam — przed próg
tysiąclecia:
CZEKA BÓG

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

9 — o jakżebym rad brzemię zdał
silnym —

o jakżebym rad na boku stał
w chórze mogiłnym —
i czekał — aż pora ŁASKI
nadejdzie
i dla mnie
najnędzniejszego z nędznych —
— u tysiąclecia mogliły
obym ostatnim był —
najsłabszym — niczem —
nie czyniąc co nad me siły :
tam — —
— straszno —
— tam — z człowieczem stanąć obliczem
przed sądem przed sądem —
i drzeć i zaświadczyć
przed morzem przed lądem
przed historją — przed sobą
PRZED BOGIEM —
że śmierćznaczona grobom
że niema zmartwychwstania
że wieczność leży odłogiem
że krwią spełniła się czara —
krwią zdrady — czara zbawienia —
że umarł Chrystus
i Chrystusowa ofiara — —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

---

10 — jakoż to rzękę tam
u tysiąclecia bram
przed progiem
który z miłością na rękach
jak z niemowlęciem zbudzonem
przejsć jeno można —:
PRZED BOGIEM!!

PRZYJDŹ KROLESTWO TWOJE

---

11 — i na tem miejscu gdzie zazwyczaj siada
najmłodsze dziecko — Chrystusowe jeszcze —
we mnie zagłada
skamienia serce — —
a iść mam daleko
z tobołem masek
skradzionych dwudziestu wiekom
i dalszym tyle —
— aż po wieczność —
— cięży me serce — nazbyt cięży —
— iść mam —
— i rzec — i rzec — bez patosu —
ciszą wielkiego kamiennego głosu —
i pytać:
gdzie człowiek —?—
i rzec i odpowiedzieć:
niema —!—

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

12

— od młodości włączą się za mną cienie
lęku i trwogi —

wlecze się pustka głucha niema pustka

wzdłuż każdej drogi

jak rząd wierzb —

— a przerażenie

jak Weroniki chustka

pyta

i oczy wpija w serce

i pyta wciąż —

— i cóż odrzekę — cóż rzec mam —

na pokuszenie małości wiedziony —

— kłam —?— — —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

13

— a kiedy spojrzę na kwiaty
tęsknię —

— a kiedy spojrzę na niebo
tęsknię —

— a kiedy spojrzę w roziskrzone gwiazdy
tęsknię —

— a kiedy spojrzę w gwar i zamęt ulic
tęsknię —

— a kiedy spojrzę w przeraźliwość przedmieści
tęsknię —

tęsknię i płaczę —

— o nie wstydzę się —

bo może właśnie jeno rosę łez

przyniosę — jedno dobro — tam gdzie kres —

bo może właśnie to jest odkupienie:

te przepłakane chwile

to marzenie

o tem co dobre —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

14 . . . . .

MÓWI SERCE:

— cóż wy mi powiedzieć możecie
mędrcy i filozofowie
czego mi najlichsza trawa
przy drodze rosnąca nie powie —

MÓWI SERCE:

— BÓG z zamiarem miłosnym
idzie do człowieka —
a człowiek pełen złości
od BOGA ucieka —

MÓWI SERCE:

— gość w dom BÓG w dom —
miłosnać skryta tu przestroga —
człecze! — obyś mógł codzień
gościć w domu BOGA —

MÓWI SERCE:

— tyle radości BÓG nam dał:
ziemię i niebo, wino w dzbanie
i kwiaty dał i SIEBIE dał —
na krzyżu w Nazaret i w Kanie —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

15

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

— ach! — obojętne mi mody i style
nowości komunały:
gdy przecież mieszkam w BOGU
BÓG mieszka we mnie cały —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

16 — już w tej wędrówce bogatej
męką która snąć być musi —
ukochałem radość męki i ukochania
i ziemię rzuconą w przestrzeń
i bezkres w który się toczy
i gościńce okolne
i drogi i miedze polne
i nędzę nieświadomych serc —
nieświadomych, że pracy udręką
codzienną, niezmienną
bezwiednie, bezwolnie i skrycie
stwarzają dzień i noc:
człowiecze życie —

PRZYJDŹ KROLESTWO TWOJE

17

— drogi mi każdy
kto w ubóstwie ducha

głosów wewnętrznych — niemysłanych, słucha

jak pogodne dziecko —

i drogi mi kanień przydrożny

raniący stopy —

i drogi mi oset raniący dłonie —

i droga mi przedza

na której w chwili grozy

ludzka kończy nędza —

drogi uśmiech niemowy —

ślepego widzenie —

drogie muzyki głuchych

nieuchwytnie drżenie

podobne snów melodji

która przez dzień cały

gra jak owe godzinne marjackie hejnały —

— — przez cały dzień — —

— —

cuda i dziwy — —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

18

— lecz ponad wszystko
w wielkiem miłowaniu
korzę się Tobie Chryste frasośliwy
strzegący polskich dróg i miedz —
iż tak rozpięty nad drogą nad światem
— a na tle nieba — już poza wiecznością —
przebaczasz wszystkim — wszystkim jesteś bratem
darzącym jasną dziecięcą miłością
niepragnącą niczego, — krom tego — by głodny
miał chleba podostatkiem, smutny był pogodny
słońcem które świeci —
aby przecie
mniej nędzy i udręki było na tym świecie —
aby każdy skroś tego — co znieść musi — złego —
miał dobry pokarm z mąki i Słowa Bożego —
by — kiedy przyjdzie — moment ostatniej godziny
był każdemu jak pierwszy: bez łez i bez winy. —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

19

— — przymykam oczy — widzę — — na roz-
stajach

wśród lip i kalin —
ten krzyż ofiarny
i błogosławiący
połom i ziołom
i człowieczej nędzy —
ważkom i pszczołom —
przemarszom wojsk —
chrzcinom
i weselom równym pogrzebom
w majestacie życia
jednającego wszystkie chwile —
— — i oto zakwitam pokornym zachwytem
jak łąka zielona wonią kwiatów —
— — nademną motyle i ptaki
                    pszczoły i trzmiele —
— — podemną gleba rodząca
                    tajemną pracą korzeni
                    i ziarn kielkujących —
— tak! —
— — obejmuję ramionami ścieżyn
(sarn i zajęcy wydeptanych biegiem)
ten krzyż boży
rozpięty nad światem
w tle rozmódrzonych po wieczność przestworzy —

20

— i oto mój dorobek cały
— to wszystko — co treścią jest życia —
po za tem w ponurej legendzie
historja mnie woła; memento;
i drogą wiedzie mnie krętą
ku onym kopcom granicznym
jawiącym śmierć i zniszczenie
niewyzwalającym się nigdy
z pod gniotącego
brzemienia nieszczęść i klęsk —
— — i przeto po raz tysięczny
rozslonecznioną radością
oceniam w ducha pokorze
przezwyćwienie śmierci i zła
MIŁOŚCIĄ —

PRZYJDŹ KROLESTWO TWOJE

---

21 — tak tedy doszedłem do granic
| koniecznej samotności —
jedynę, godną przystani —
dla niewątpiących serc —
—

okno otwarte na wieczność
drzwi odmykające bezkres —
gościnność dla wszystkich —
— ludzi i zwierząt i drzew —
—

legenda obłoków się splata
z rozgwarem szumiących rzek —
— modlitwy na krańcach świata
rzucane na drugi brzeg —
—

bo wszak nie wyzbędę się nigdy
wiary w słoneczną możliwość
i tej pewności
że MIŁOŚĆ
stanie się chlebem powszednim
ludzkości —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

22

— więc niema we mnie skargi
na życie — (i być nie może) —
że to ilekroć wszedłem między was
było mi źle —

— toć nigdy nigdy — o bliźni —
nie oszczędzaliście bólu
i nie skąpili wyśmiewu
i złowrogiego szyderstwa —:
dobrymi darami zaiste
kiedy się w dobroć przerodzą —

— — —
nie znają wzgardy słów pogodne wargi
— szczęśni słuchacze snów —!— na wrzawę głusi —!—
— — mówię najprościej: niema we mnie skargi
wszystko tak dzieje się jak dźiać się musi — —
—

wszakżem nędzniejszy od was po stokroć
i gorszy od was; — przeto plwacie słusznie —
—

gdy cię spotykam — czyli wiem: kim jesteś? —
wszakże momenty wzwyż, napięć, szalów
mówią o życia — o twojej — wartości —
— któż zna wzwyżenia bliźnich? —
— w zniżeniach jeno spotykamy się — —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

23

— przeto jeno śmiech dobry
i radość pogodną mam dla was —
wszak wiem, że dobroć niweczy
jak najskuteczniej niewiarę —
i oto pragnę wam w zupełności się rozdać —
— tak jako kwiatom i drzewom
oddam me ciało znużone —
obym mógł rozdać me słowa
i czyny — jeśli są one coś warte —
na bezimienne korzyści
jak skarby dla wszystkich otwarte —
— a na największą już korzyść
me niewątpliwe zło —
by prawdą stały się słowa:
złość się na dobro przeradza —
— — rozdepcie serce me miłujące
jeno nie depccie kwiatów na łące —
— — stokroć mię zmiażdżcie swemi wzgardami
byle jaśniało słońce nad wami —
— — zdejcie mym barkom ciężar nad siły
byle was drzewa cieniem krzepiły —
— — uczynicie ze mną co wasza woła
hyle się sercem zżyźniła rola
na wonne sady, na urodzaje
na wieczne gody, radosne maje
na boże żyta, pszenice boże
w których kryjomo w cichej pokorze
krew na pożytki skwitnie radosne
na szczęsnej pracy wieczystą wiosnę — —

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

24

— rozkwitające sady!
pszczołami lotne łąki!

kwiaty! wonie!

gwiazdami iskrzące przestworze!

gwiazdom spowiadające się wody!

zorro różano-złota!

....szepcą me usta litanje....

....treścią bogate nazwania....

....upajające jak wino

w galilejskiej Kanie —

w czas winobrania

Chrystusowej urody —

—
przed konfesjonałem przyrody

przed spowiednikiem przydrożnym

— o bliźni! — wyznajcie oto —

— wszakże nie zaprzeczajcie

że i w was żywie tęsknota

za dobrem i za prostotą —

—
boć ta jest mądrość jedyna: kochać —

PRZYJDŹ KROLESTWO TWOJE

25

— przeto radośnie już!

stając się dzieckiem i drzewem
kamieniem przydrożnym
i wodą błękitną niebem dalekiem —
z wiosenną idę pogodą —

przeto radośnie już niosę
człowieczeństwa brzemień
jak snop czerwonej róży
pod którym któż kamień odgadnie —? —

a ponury chorału początek
był jeno momentem ostatnim
przewalającej się burzy
przez obszar serca —

'PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

26

— idę —

u tysiąclecia bram

dzisiaj

gdy zyskałem to wielkie

to przenajświętsze:

z BOGIEM SAM NA SAM —

przeczuwam wiedzą widzącą

że stanę świadom ziemskich dróg

w wypracowanym MIŁOŚCIĄ żywocie

tam

kędy w słońca wyzłocie

w glorii

JEST BÓG —

CHORAŁU KONIEC

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE — napisał Emil Zegadłowicz w Gorzeniu górnym w lutym i marcu tysiąc dziewięćset dwudziestego trzeciego roku; rękopis przygotowano do druku w czerwcu; druk ukończono drugiego lipca w drukarni Franciszka Foltina w Wadowicach; kartę tytułową i exlibris wykonał Ludwik Misky; odbito dwieście dwadzieścia numerowanych i przez autora podpisanych egzemplarzy na papierze ręcznie czerpanym, półsinym. ❁❁❁❁❁❁

Książka zawiera: str. 32 (1 a 2 a 3 a 4 a 31 a i 32 a nieliczbowane), arkuszy sygnowanych: A III, B, B II,

B III, C, C II,
C III, D, D II,
D III. Składał
Edward Józef
Kołodziej, wy-
tłoczył Józef
Petrykiewicz -

